

Harlan Coben

Gevonden

ISBN 978-90-225-6641-1
ISBN 978-94-023-0302-5 (e-boek)
NUR 284/330

Oorspronkelijke titel: *Found*
Vertaling: Gert van Santen
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Michael Prince / Corbis
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2014 by Harlan Coben
All rights reserved.
Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB
© 2015 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv,
Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door
middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze
ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uit-
gever.

1

Acht maanden geleden had ik gezien hoe mijn vaders doodkist in de aarde was neergelaten. Vandaag zag ik hoe hij werd opgegraven.

Mijn oom Myron stond naast me. De tranen rolden over zijn wangen. Zijn broer lag in die kist – of nee, zijn broer *zou* in die kist *moeten liggen* – een broer die acht maanden eerder *zou zijn* overleden, maar die hij twintig jaar niet had gezien.

We stonden op de begraafplaats B'nai Jeshurun in Los Angeles. Het was nog geen zes uur in de ochtend en de zon begon net op te komen. Waarom waren we hier zo vroeg? Een lichaam opgraven, zo hadden de autoriteiten ons uitgelegd, maakt mensen van streek. Zoiets doe je als er niemand anders aanwezig is. Dat betekent in het holst van de nacht – eh, nee, liever niet – of 's ochtends vroeg.

Oom Myron snifte en veegde zijn ogen droog. Hij keek alsof hij een arm om me heen wilde slaan, daarom deed ik onopvallend een stapje opzij. Ik keek omlaag naar de aarde. Acht maanden geleden had het leven er zo veelbelovend uitgezien. Na een leven van reizen in het buitenland hadden mijn ouders besloten zich weer in de Verenigde Staten te vestigen zodat ik naar de vier-

de klas van de middelbare school kon en me eindelijk ergens thuis kon gaan voelen en echte vrienden zou krijgen.

Maar alles was van het ene op het andere moment veranderd. Dat was iets wat ik door bittere ervaring had moeten leren. Je leven zakt niet langzaam in elkaar. Het brokkelt niet af, of breekt in stukken. Het kan in een fractie van een seconde worden verwoest.

Wat was er dan gebeurd?

Een auto-ongeluk.

Mijn vader was om het leven gekomen, mijn moeder was ingestort en ik had geen andere keus gehad dan bij mijn oom Myron Bolitar in New Jersey te gaan wonen. Acht maanden geleden hadden mijn moeder en ik op dit kerkhof gestaan om de man te begraven van wie we boven alles hadden gehouden. We hadden de woorden gesproken die bij zo'n gebeurtenis horen. We hadden de kist in de grond zien zakken. Ik had zelfs heel plechtig aarde op mijn vaders kist gestrooid.

Het was het ergste wat ik ooit had meegemaakt.

‘Een stukje naar achteren, alstublieft.’

Het was een van de arbeiders die bezig waren de kist op te graven. Hoe noem je iemand die op een begraafplaats werkt? ‘Tuinman’ klinkt nogal vaag. ‘Grafdelver’ is te macaber. Ze hadden de meeste aarde met een bulldozer weggegraven. Nu maakten twee mannen in overalls – laten we ze maar tuinmannen noemen – het werk af met hun schoppen.

Oom Myron veegde de tranen van zijn gezicht. ‘Gaat het, Mickey?’

Ik knikte. Ik was niet degene die hilde. Dat was hij.

Een man met een vlinderdas en een klembord trok

een wenkbrauw op en maakte aantekeningen. De twee tuinmannen stopten met graven en gooiden hun schoppen uit het gat. De schoppen kwamen met een metaalachtig geluid in het gras terecht.

‘Klaar!’ riep een van hen. ‘We gaan hem vastmaken.’

Ze begonnen nylonriemen onder de kist door te trekken. Dat kostte nogal wat moeite. Ik kon ze horen kreunen van inspanning. Toen ze klaar waren, klommen ze uit het gat en knikten naar de man in de kraan. Die knikte terug en haalde een hendel over.

Mijn vaders kist kwam omhoog uit de aarde.

Het was niet eenvoudig geweest om de opgraving voor elkaar te krijgen. Er zijn ontelbare regels en voorschriften en procedures. Ik weet eigenlijk niet hoe oom Myron het heeft klaargespeeld. Ik weet dat hij een vriend heeft die nogal wat invloed heeft en hem erbij heeft geholpen. En volgens mij heeft de moeder van mijn beste vriendin Ema, Hollywoodactrice Angelica Wyatt, ook een deuk in het zakje gedaan. Het doet er denk ik niet toe hoe het precies is gegaan. Het belangrijkste was dat ik op het punt stond achter de waarheid te komen.

Je vraagt je waarschijnlijk af waarom we de kist van mijn vader lieten opgraven.

Heel simpel. Ik wilde zeker weten dat hij erin lag.

Nee, ik dacht niet dat er sprake was geweest van een foutje of dat hij in de verkeerde kist was beland of op de verkeerde plek was begraven. En ik was ook niet bang dat mijn vader een vampier was of een geest of zo.

Ik vermoedde – hoewel dat misschien belachelijk lijkt – dat mijn vader nog in leven kon zijn.

Het lijkt vooral belachelijk omdat ik zelf bij hem in de

auto zat toen het ongeluk plaatsvond. Ik heb hem zien sterven. Ik heb gezien hoe de ambulancebroeder zijn hoofd schudde en mijn vaders levenloze lichaam wegrolde.

Aan de andere kant had ik een paar dagen geleden ook meegemaakt dat diezelfde ambulancebroeder had geprobeerd me te vermoorden.

‘Rustig aan. Voorzichtig.’

De kraan begon naar links te draaien.

De kist van mijn vader werd achter op een pick-up getakeld. Het was een eenvoudige vurenhouten kist. Ik wist dat mijn vader daarop zou hebben gestaan. Geen tierelantijntjes. Mijn vader was niet religieus, maar hij hield van traditie.

Nadat de kist met een zachte bons in de laadbak was geplaatst, zette de man in de kraan de motor af. Hij sprong naar buiten, haastte zich naar de man met het vlinderdasje en fluisterde iets in zijn oor. Vlinderdas schonk hem een strenge blik. De kraanbediende haalde zijn schouders op en liep weg.

‘Wat zou hij hebben gezegd?’ vroeg ik.

‘Geen idee,’ zei oom Myron.

Ik slikte, en we begaven ons naar de achterkant van de pick-up. Myron en ik liepen precies in de pas. Dat was een beetje vreemd. We zijn allebei lang – één meter vierennegentig. Mocht de naam Myron Bolitar je bekend voorkomen, dan is dat misschien omdat je van basketbal houdt. Myron had voor mijn geboorte in een all-American team van Duke University gespeeld en was er bij de NBA-selectie in de eerste ronde uit gepikt door de Boston Celtics. Tijdens zijn eerste wedstrijd in het voorseizoen – de eerste waarin hij zijn groene Celtics-tenue

had gedragen – was een speler van de tegenpartij, Burt Wesson, tegen Myron op gelopen. Mijn oom had daarbij zijn knie geblesseerd, waardoor een einde was gekomen aan zijn carrière, nog voor die goed en wel was begonnen. Aangezien ik zelf ook basketbal speel – en de prestaties van mijn oom hoop te overtreffen – vraag ik me regelmatig af hoe dat moet zijn geweest, om al je hoop en al je dromen van het ene op het andere moment in rook te zien opgaan, terwijl je dat groene tenue al draagt. *Poef*. Alles in één klap weg.

Aan de andere kant, toen ik naar de kist keek, besefte ik dat ik dat waarschijnlijk al wist.

Zoals gezegd, je leven kan in een fractie van een seconde volledig veranderen.

Oom Myron en ik bleven voor de kist staan en keken omlaag. Myron schonk me een steelse blik. Hij geloofde uiteraard niet dat mijn vader nog leefde. Hij had hier alleen in toegestemd omdat ik erom had gevraagd – of eigenlijk gesmeekt – en hij probeerde de band met mij te verbeteren door mijn verzoek in te willigen.

De vurenhouten kist zag er broos en verrot uit, alsof hij uit elkaar kon vallen als we er te lang naar keken. Het antwoord op mijn vraag bevond zich vlak voor mijn neus, op nog geen meter van me vandaan. Of mijn vader bevond zich in die kist, of niet. Heel simpel, als je het zo stelde.

Ik deed een stapje naar voren in de hoop iets te voelen. Mijn vader zou hierin moeten liggen. Zou ik niet... ik weet het niet... iets moeten voelen als dat zo was? Zou zich geen kille hand om mijn hart moeten sluiten? Zou ik geen koude rilling over mijn rug moeten voelen?

Maar ik voelde niets.

Dus misschien lag pap er niet in.

Ik stak mijn hand uit en legde hem op het deksel van de kist.

‘Wat heeft dat te betekenen?’

Het was Vlinderdas. Hij had zich aan ons voorgesteld als milieu-inspecteur, maar ik had er geen idee van wat dat betekende.

‘Ik wilde alleen even...’

Vlinderdas wurmde zich tussen mijn vaders kist en mij. ‘Ik heb je het protocol toch uitgelegd?’

‘Eh, ja, maar...’

‘Uit het oogpunt van zowel openbare veiligheid als respect mogen op dit terrein geen lijkkasten worden geopend.’ Hij klonk alsof hij een opgave voor een proefwerk hardop voorlas. ‘Dit transportvoertuig brengt je vaders kist naar het mortuarium, waar hij zal worden geopend door een daartoe bevoegde persoon. Ik ben hier om erop toe te zien dat we het juiste graf hebben geopend, dat in de kist de persoon ligt die in de archieven vermeld staat, dat aan alle hygiënevoorschriften is voldaan en ten slotte dat het transport probleemloos en respectvol verloopt. Dus als je zo vriendelijk zou willen zijn...’

Ik keek naar Myron. Hij knikte. Ik haalde langzaam mijn hand van het vochtige vurenhout en deed een stap naar achteren.

‘Dank je,’ zei Vlinderdas.

De kraanbediende fluisterde nu tegen een tuinman. Het gezicht van de tuinman trok wit weg. Dat beviel me niks. Helemaal niks.

‘Is er iets?’ vroeg ik aan Vlinderdas.

‘Hoezo?’

‘Waar is al dat gefluister voor?’

Vlinderdas begon zijn klembord te bestuderen, alsof hij daar het antwoord op mijn vraag kon vinden.

Oom Myron zei: ‘Nou?’

‘Er valt op dit moment verder niets te melden.’

‘Wat bedoelt u daarmee?’

De tuinman begon met nylonriemen de kist vast te sjoeren. Zijn gezicht was nog steeds spierwit.

‘De kist wordt nu eerst naar het mortuarium gebracht,’ vervolgde hij. ‘Dat is alles wat ik u op dit moment kan vertellen.’

Vlinderdas begaf zich naar de cabine van de pick-up en stapte in aan de kant van de rijder. De bestuurder startte de motor. Ik haastte me naar het portierraam.

‘Wanneer gebeurt het?’ vroeg ik.

‘Gebeurt wat?’

‘Wanneer opent de lijkschouwer de kist?’

Hij keek weer op zijn klembord, maar het leek alsof dat alleen voor de show was, alsof hij het antwoord al wist.

‘Nu meteen,’ zei hij.

We stonden in het kantoor van de lijkschouwer op het openen van de kist te wachten toen mijn mobieltje ging.

Ik wilde eigenlijk niet opnemen. Ik stond op het punt om een antwoord te krijgen op de belangrijkste vraag van mijn leven: was mijn vader dood, of leefde hij nog?

Een telefoontje kon toch wel wachten?

Aan de andere kant, ik stond toch maar te niksen. Een telefoontje was misschien een welkome afleiding. Ik keek snel op het schermpje en zag dat het Ema was. Ema heette eigenlijk Emma, maar omdat ze alleen zwarte kleren droeg en een hoop tatoeages had, vonden ze haar op school 'emo'. Op een gegeven moment was iemand dan ook op het briljante idee gekomen (dat is sarcastisch bedoeld) om 'Emma' en 'emo' tot Ema te combineren.

Maar de naam was blijven hangen.

Mijn eerste gedachte was: o nee, het gaat niet goed met Spoon!

Oom Myron keek mee over mijn schouder en wees op het mobieltje. 'Is dat Angelica Wyatts dochter?'

Ik trok mijn wenkbrauwen op. Alsof hij daar iets mee te maken had. 'Yep.'

‘Jullie zijn tegenwoordig zo’n beetje onafscheidelijk.’

Ik trok mijn wenkbrauwen nog wat verder op. Alsof hij daar iets mee te maken had. ‘Yep.’

Ik wist niet goed wat ik met de situatie aan moest. Ik kon natuurlijk gewoon weglopen en opnemen. Oom Myron kon behoorlijk traag van begrip zijn, maar zelfs hij zou zoiets snappen. Ik hield de telefoon omhoog en zei tegen hem: ‘Eh, mag ik even?’

‘Wat? O, ja. Natuurlijk. Sorry.’

Ik nam op en zei: ‘Hé.’

‘Hé.’

Ik had al gezegd dat Ema mijn beste vriendin was. We kenden elkaar pas een paar weken, maar het waren krankzinnige weken geweest. We hadden halsbrekende toeren uitgehaald, en we hadden de dood in de ogen gekeken. Daardoor was tussen ons een speciale band ontstaan. Veel mensen die een leven lang bevriend zijn, hebben niet zo’n band.

‘Is er al nieuws over, eh...?’ Ema wist niet hoe ze de zin moest afmaken. Ik ook niet.

‘Het kan nu elk moment gebeuren,’ zei ik. ‘Ik sta in het mortuarium.’

‘O, sorry. Ik had je niet moeten storen.’

Iets in de klank van haar stem beviel me niet, en ik had plotseling het gevoel dat mijn keel werd dichtgeknepen.

‘Wat is er?’ vroeg ik. ‘Is er iets met Spoon?’

Spoon was waarschijnlijk mijn op één na beste vriend. De laatste keer dat ik hem had gezien was in het ziekenhuis. Hij was neergeschoten toen hij ons het leven had gered, en er was een kans dat hij nooit meer zou kunnen lopen. Ik probeerde die afschuwelijke gedachte voortdu-

rend van me af te zetten, maar ik moest er tegelijkertijd steeds aan denken.

‘Nee,’ zei ze.

‘Is er nieuws over hem?’

‘Nee. En ik mag van zijn ouders niet bij hem op bezoek.’

Spoons vader en moeder hadden me verboden zijn kamer binnen te gaan. Ze gaven mij de schuld van wat er was gebeurd. Maar dat deed ik zelf ook.

‘Wat is er dán?’ vroeg ik.

‘Ik had niet moeten bellen. Het is niet belangrijk. Echt.’

Dat betekende volgens mij dat het, wat het ook mocht zijn, heel belangrijk was. Echt.

Ik stond op het punt om haar te zeggen dat ze moest vertellen waarom ze had gebeld, toen Vlinderdas de ruimte binnenkwam.

‘Ik moet ophangen,’ zei ik tegen haar. ‘Ik bel je terug zodra ik kan.’

Ik verbrak de verbinding. Myron en ik stapten op Vlinderdas af. Hij had zijn blik op zijn klembord gevestigd en maakte aantekeningen.

‘En?’ zei Myron.

‘We krijgen de uitslag zo meteen te horen.’

Ik beseftte dat ik mijn adem had ingehouden, blies de lucht uit mijn longen en vroeg: ‘Wat had dat gefluister te betekenen?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Op de begraafplaats. De mannen die aan het graven waren, en de man in de bulldozer.’

‘O,’ zei hij. ‘Dat.’

Ik wachtte op zijn antwoord.